

PACS´ grundsyn och strategi

**Kamp mot fattigdom och orättvisor för möte mellan
människor**

**Pan Asia Cooperation Society, PACS
Idéprogram och grundsyn, mars 2007.
Pan Asia Cooperation Society, PACS**

Idéprogram och grundsyn

Kamp mot fattigdom och orättvisor

PACS är en ideell förening som bildades 1972 som ett alternativ vad gäller utvecklingsamarbete och fattigdomsbekämpning i tredje världen. Vi ville vara ett alternativ i den meningen att ”varje krona skall nå fram till de fattigaste ” och att graden av frivilligt arbete skall vara stort.

Vår målsättning är

- att genom direkta bidrag verka för och med fattiga människor i Asien i syfte att upprätta fundamentala rättigheter i enlighet med FN: s deklARATIONER
- att genom utbildningsverksamhet bidra till att fattiga människor blir medvetna om sin situation, d v s väcks till reflektion om och handling mot det sociala och ekonomiska förtryck som orsakar deras fattigdom
- att sprida information i Sverige om rådande globala orättvisor genom, att skapa direkta kontakter mellan människor i tredje världen och invånare i Sverige – för att öka beredskapen för en ny, solidarisk ekonomisk världsordning. En solidarisk världsordning innebär att internationella orättvisor upphör och resursutnyttjandet för Sveriges del blir proportionellt till vår folkmängd
- att kanalisera den vilja till handling som finns
- att samverka med andra organisationer inom främst utvecklingsområdet.

Vi lade från början en snäv restriktion kring insamlade medel och skrev in i paragraf 1 i våra stadgar (gäller fortfarande)

Grundprinciperna för PACS skall vara

- Insamlade medel – samt ränta på dessa medel – skall gå direkt till verksamheten i Asien
- Arbetet i Sverige skall i första hand utföras genom frivilliga insatser
- Kostnader för information skall täckas av medel speciellt donerade för detta ändamål

PACS: öppen, politisk och religiös obunden

PACS är en öppen, politisk och religiös obunden organisation som sedan starten i början på 70-talet arbetar med fattigdomsbekämpning i Pakistan och Indien. Genom utbildning, kvinnoprojekt, hälsovård och olika kooperativa program sker arbetet med att bekämpa fattigdomens orättvisor. Det hela började med att PACS startade några skolor bland de fattigaste i slumområden i Lahore, Pakistan. PACS vill vara en lärande, platt och resultatorienterad organisation som sätter den fattiges intressen och rättigheter i fokus.

PACS har hela tiden utgått från fattiga människors situation.

Vår allra första programskrift från 1973 börjar sålunda(PACS-ett u-hjälpsalternativ, 1973):

Det skulle inte behövas så många ord. Det vore bättre om verkligheten fick tala. Vi mötte behovet av utbildning i slumområden och byar i Pakistan. Det var ingen ordidé från början som skulle prövas i verkligheten. Det var ingen från början given analysmetod som vaskade fram ism-lösningar.

Vi mötte – vi såg – och det fick konsekvenser. I västerlandet finns många idéer och modeller när det gäller utveckling. När dessa skall appliceras i u-länderna blir ofta följden accentuerad orättvisa.

Låt oss lyssna till de behov de fattiga människorna själva kan uttrycka. Först då kan verkligt samarbete komma till stånd.

”Fattigdomen är mänsklighetens största gissel” slås fast i den proposition från 2003(122) som utgör grunden för svenskt utvecklingsamarbete.

PACS har alltsedan starten haft som syfte- inte i första hand deltaga i seminarier och konferenser OM de fattigas rättigheter (där de fattiga sällan har möjlighet att deltaga) utan att bygga upp **en konkret verksamhet**, som innebär att så många som möjligt får vara med om att deras rätt till utbildning, hälsa och bättre liv tillgodoses. Mänskliga Rättigheter, Nu – i konkret mening – har alltid varit vårt motto,

Utmaningen är ofantlig. I september 2000 enades ledarna från olika länder på FN: s millennietoppmöte att minska fattigdom och svält i världen. Man fastställde de sk **millenniemalet**, bl a

- att fattigdom och hunger skulle halveras fram till år 2015 och
- att alla barn skall få grundutbildning år 2015.

Av världens ca 1,1 miljarder fattiga finns ca 450 milj. i Indien och Pakistan där PACS är verksam. Den utmaningen är ofantlig och förstås inget som PACS kan rå på, men PACS försöker genom program för fattigdomsbekämpning att göra något.

PACS Utvecklingsprogram för Fattigdomsbekämpning(som stöds av Sida med ca 5 milj. /år) består av flera integrerade delar:

1. Skolor med skollunch och IT satsning
2. Vuxenutbildning och lärarutbildning
3. Hälsovård innefattande vaccinering och familjeplanering
4. Kvinnokooperativ och genderfrågor
5. Organisationsutveckling/mobilisering av fattiga på gräsrotsnivå

Nu, mars 2007, har den PACS – stödda verksamheten i Pakistan och Indien följande omfattning

- 27 0000 barn från fattiga familjer går nu i 600 skolor som PACS stödjer i Indien och Pakistan.
- 20 000 barn får ett mål mat – skollunch – varje dag
- Vi stödjer hälsoprogram med vaccinationer och familjeplanering som når över 40 000 familjer
- Över 1000 kvinnor får nu möjlighet till egen inkomst i 60 handarbetskooperativ
- Inom Women´s Forum möts kvinnor för att diskutera genderfrågor och kvinnans rättigheter

Att stödja ”det civila samhället”

Det är kampen mot fattigdom, som alltid stått i fokus för PACS, i samarbete med våra partners i Asien. Och denna verksamhet har hela tiden utvecklats. Vi har hela tiden låtit arbetet i fält i direkt kontakt med de fattigaste vara vägledande för vår strategi- och metodutveckling. Och även om det skett en oerhörd ekonomisk utveckling i Sydasiens, är det tyvärr också ett faktum att andelen fattiga visat en skrämmande stabilitet. Ca 30% av befolkningen lever i extrem fattigdom. Och aldrig förr har det tex varit så många barn som **inte** får utbildning i Pakistan som idag – över 12 miljoner.(1970 var det ca 7,5 miljoner).

Utgångspunkten och vägledande för förändring och utveckling av PACS verksamhet i Sydasiens är: Fokus på inte bara de fattiga utan de fattigaste och utgå från deras behov, intresse och möjligheter. Lära från erfarenheter i direkt fältarbete” **för att nå resultat som gör skillnad för fattiga människor**;“ (se Färdriktning för Sida. dec. 2006 s3)

När det gäller att stödja det civila samhället i samarbetsländerna är vi alltså restriktiva. Ty när Sida framhåller i ”Anvisningar för bidrag från anslagsposten enskilda organisationer” (Sida, febr. 2007 s 7)”Att främja utvecklingen av ett livskraftigt och demokratiskt civilt samhälle som stärker fattiga människors möjligheter att förbättra sina levnadsvillkor.” så pekar det

enligt vår mening ut, inte hela det civila samhället, utan just den del som arbetar för de fattigas sak. Tyvärr är det dock så, att även på arenan "det civila samhället" är det de redan privilegierade grupperna som är starka, äger ordet och makten, och utnyttjar detta för att stärka sina egna intressen. Historiskt kan man nämligen se att företeelsen "det civila samhället" växte fram som en nisch- inte för de fattiga att göra sig gällande – utan för den framväxande köpmannaklassen att agera utifrån sina egenintressen. I Indien och Pakistan- med hög grad av korruption -är det ett högrisk företag att bara förmedla pengar till etablerade organisationer inom det civila samhället. De kanske hävdar att de verkar för de fattiga, men synar man närmare, finner man ofta, att de använder även biståndsmedel i eget intresse. (Egen karriär, t.ex. som konsulter med höga arvoden som tas av biståndsmedel etc.)

PACS anser det därför viktigt att verkligen se till att de vi väljer som samarbetspartners tjänar de fattigas intresse. Och finns de inte, är vi med om att bygga upp sådana organisationer från gräsrotsnivå. Allt utifrån vår målsättning ovan, **att genom direkta bidrag verka för och med fattiga människor i Asien**. Vi abdikerar alltså inte i och med att pengarna har lämnat Sverige. Vi följer upp hela vägen – deltar och kollar- att våra medel kommer just de fattigaste till del.

Möten mellan människor: En gemensam värdegrund

Under 2006 har vi haft ett antal möten med våra partners i Asien för att komma till klarhet om en eventuell **gemensam värdegrund**. Bland våra partners finns muslimer, hinduer, kristna och sikher. Kunde vi enas kring en gemensam plattform?

Våra resonemang mynnade ut inte i ett antal att-satser, men väl i en fördjupad förståelse och en känsla av samhörighet.

Vid ett tillfälle sa sköterskan Agnes, från PSTA i Pakistan, som just kommit hem från ett tufft fältbesök med vaccinationer, behandling av brännskador, magsjukdomar och TBC:

- Om vi tex utgår från berättelsen om den barmhärtige samariten, så handlar allt om huruvida vi stannar och hjälper vår medmänniska eller om vi går förbi. Vad vi säger om vi går förbi spelar ingen roll. Om vi säger: "Gud välsigne dig "eller "Jag struntar i dig" gör egentligen detsamma. Skillnaden ligger i vad vi GÖR. Antingen hjälper vi eller också gör vi det inte. Att älska en som svälter är att ge honom mat. Inte att rabbla en massa ord!

Vi var först alla lite tysta men så insåg vi: Här kan vi ju alla mötas med olika religiösa och kulturella bakgrunder. Håller man sig till det konkreta – bortom, religiösa och ideologiska doktriner – sätter man den lidande och behövande människan i centrum- ja där kan vi alla mötas. Ty där kommer vi alla till korta. Ingen kan här klappa sig på bröstet och trovärdigt hävda: Vi är experter- vi vet bäst – vi har lyckats!

Ty det oskyldiga lidandet finns där över allt. Man kan se det i ett barns ögon- som har malaria och inte får någon hjälp. Man kan se det i den TBC sjukes ögon- när hon hostar och har svårt för att andas. Man kan se det!

Men det finns också hopp. Som vi skrev i PACS-nytt (maj 2007) efter att ha deltagit vid examination av tusentals barn i Pakistan: **Alla dessa barn- det är något hoppfullt vi ser. Alla har ju aptit på live t- är redo för förändring. Att lära, att utvecklas. Är inte nedtryckta. Är stolta att visa att de lärt sig, både det ena och det andra. Både matte och urdu. Och när vi frågade efteråt: Lätt eller svårt? LÄTT, ropade alla.**

Vi är tillbaka där vi började 1973 (se ovan): *Det skulle inte behövas så många ord. Det vore bättre om verkligheten fick tala... Vi mötte – vi såg – och det fick konsekvenser... Låt oss lyssna till de behov de fattiga människorna själva kan uttrycka. Först då kan verkligt samarbete komma till stånd.*

Allt handlar om det vi GÖR – inte i första vad vi säger eller skriver i vackra deklamationer. Verksamhet före retorik. Det konkretas lov. Du är vad du gör! Vad man i kärlek vill – skall man inte krångla till! Vi strävar ofta efter abstrakta mål- som vi lägger upp i skyn – men där på marken finns, ett evigt leende, i varje stund!